

Blusen

skall, för att kunna tvättas om och om igen och ändå se fräsch ut, tvättas med

Gummans FLINGOR

Fabrikator A.-B. EREBET & Co., Göteborg

30 Augusti 1925.

KVINNORNAS TIDNING

JACOBSSONS Rikspatent

No 35. 5:te årg.

Annonspis: Textsida 25 öre pr mm. sista sidan 20 öre pr mm. Längre annonsering rabatt.

Utkommer varje söndag.

Utgivare och redaktör: INGEBORG DAHLÖF. För annons- och ekonomiavdelningen: EDITH RICKBERG. Redaktion och expedition: Magasinsgatan 12, Göteborg. Tel. 18070.

Prenumerationspris: Helår Kr. 6.— 1/2 år Kr. 3:50. 1/4 år Kr. 2:— Lösnummer 15 öre. Centraltryckeriet, O. Ericson, Göteborg 1925.

INNEHÅLL.

Utlandskronika i sammandrag Ekonomisk marodering. Av Lektor Jenny Richter Velander. Härs och tvärs i bil. Av Hedda Key-Rasmussen. "Att stå under toffeln" Hur har detta talssätt uppstått? Av S. A. S. Hålla vår tids mödrar måttat? Av Edith MacMillan. Inom egna gränser. Här och Där. Vår andra människa. Något om den mänskliga dubbelnaturen. Av ***. Utmaningen. Av Doris Bast. "Att hänge sig åt förfärvärbete." Av Den fundersamma. Allahs vilja. Roman av Kathryn Rhodes.

Utlandskronika i sammandrag.

Den franska noten i säkerhetsfrågan har nu tillställts Tyskland, som erkänt mottagandet.

Det har besannats, att den tämligen litet givande notväxlingen nu är slut. Man står i stället redo att upptaga muntliga förhandlingar, först mellan de närmast intresserade regeringarnas juridiska experter och därefter, om allt utvecklar sig i önskad riktning, mellan utrikesministern. Frågans läge anges såsom "icke ögynnsamt" vilket ju låter löftesrikt.

M. Caillaux, fransk finansminister och trollkarl i finansärenden, har under veckan besökt London, där han konfererat med engelske finansministern Churchill om Frankrikes krigsskuld till England och dess guldande. Vad det nu gäller att fastställa har varit de årliga avbetalningarna. Frankrikes högsta bud var 180 miljoner kr. pr år, under det att Englands lägsta fordran var 252 miljoner. Striden var hård och slutligen höjde Caillaux sitt anbud till 225 miljoner, varefter han lät packa sina koffertar till tecken på att han under inga förhållanden ämnade gå högre. Churchill gav under sådana förhållanden vika och M. Caillaux for hem med den preliminära överenskommelsen på 225 miljoner, vilken nu skall gillas eller förkastas av franska regeringen. Ett gillande torde vara säkerställt. Det kommer att taga 62 år innan Frankrike gäldat sin skuld till England!

Nu närmast kommer frågan om ordnandet även av den franska krigsskulden till Amerika.

Överallt är man i färd med att reda upp sina tilltrasslade och dåliga affärer från kriget, vilket till betydande del fördes på kredit. Det är nog ingen angenäm sysselsättning för folken, men det tyder i alla fall på återvändande ekonomisk hälsa, att man gör det!

Från Marocko ständiga franska segerbulletiner! Trupperna bryta oemotståndligt fram med hjälp av luftkryssare, bomber och tanks — det är ju inte särskilt underligt eller ärorikt mot en fiende med så begränsad krigsutrustning som Abdel-Krim och hans mörkhyade krigare.

I Syrien, där Frankrike har sitt kolonialkrig nummer två, synes upprorsrörelsen vinna i omfattning. De franska tidningarna ha ingenting att berätta, men de engelska beteckna läget som bekymmersamt för fransmännen. Ett rykte vill veta att de hit dirigerade franska kolonialtrupperna icke äro fullt pålitliga.

Som viktigaste oväderscentrum måste dock Kina betraktas. Någon klar överblick över situationen äger man icke. Det från Kanton utgående förbudet för engelska och japanska fartyg att gå i kustfart i de kinesiska farvattnen (från hamn till hamn) har icke någon officiell karaktär, då det är en självtillsatt regering som utfärdat det. Men det kan i alla fall vara effektivt. Allt beror på i vilken utsträckning de kinesiska arbetarna i hamnstäderna hörsamma uppmaningen att icke lossa eller lasta de engelska och japanska fartygen. I den kinesiska aktionen ingår även en målmedveten strävan att avstänga Hongkong, som är engelsk kronkoloni och porten för världshandeln i Kina, från den kinesiska marknaden.

Den främlingsfientliga rörelsen i Kina har härmot riktat ett fruktansvärt slag mot de engelska affärsintressena först och främst på platsen men även i England. Den stora engelska bomullsindustrin har av sina förmästa marknader i Kina och har absolut icke råd att förlora den.

England kan helt enkelt icke låta de kinesiska händelserna utveckla sig i den inlagda riktningen.

Men hur skall det kunna framtvunga en ändring? Genom krig? Genom blockad av de kinesiska hamnarna? Eller på vilket annat sätt? Det är den stora frågan.

sad krigsutrustning som Abdel-Krim och hans mörkhyade krigare.

I Syrien, där Frankrike har sitt kolonialkrig nummer två, synes upprorsrörelsen vinna i omfattning. De franska tidningarna ha ingenting att berätta, men de engelska beteckna läget som bekymmersamt för fransmännen. Ett rykte vill veta att de hit dirigerade franska kolonialtrupperna icke äro fullt pålitliga.

Som viktigaste oväderscentrum måste dock Kina betraktas. Någon klar överblick över situationen äger man icke. Det från Kanton utgående förbudet för engelska och japanska fartyg att gå i kustfart i de kinesiska farvattnen (från hamn till hamn) har icke någon officiell karaktär, då det är en självtillsatt regering som utfärdat det. Men det kan i alla fall vara effektivt. Allt beror på i vilken utsträckning de kinesiska arbetarna i hamnstäderna hörsamma uppmaningen att icke lossa eller lasta de engelska och japanska fartygen. I den kinesiska aktionen ingår även en målmedveten strävan att avstänga Hongkong, som är engelsk kronkoloni och porten för världshandeln i Kina, från den kinesiska marknaden.

Den främlingsfientliga rörelsen i Kina har härmot riktat ett fruktansvärt slag mot de engelska affärsintressena först och främst på platsen men även i England. Den stora engelska bomullsindustrin har av sina förmästa marknader i Kina och har absolut icke råd att förlora den.

England kan helt enkelt icke låta de kinesiska händelserna utveckla sig i den inlagda riktningen.

Men hur skall det kunna framtvunga en ändring? Genom krig? Genom blockad av de kinesiska hamnarna? Eller på vilket annat sätt? Det är den stora frågan.

Den främlingsfientliga rörelsen i Kina har härmot riktat ett fruktansvärt slag mot de engelska affärsintressena först och främst på platsen men även i England. Den stora engelska bomullsindustrin har av sina förmästa marknader i Kina och har absolut icke råd att förlora den.

England kan helt enkelt icke låta de kinesiska händelserna utveckla sig i den inlagda riktningen.

Men hur skall det kunna framtvunga en ändring? Genom krig? Genom blockad av de kinesiska hamnarna? Eller på vilket annat sätt? Det är den stora frågan.

Göteborgs Idun

har den 15 sept. sista samkvämet i den nuvarande lokalen, Kungsgatan 63.

När föreningen för ett år sedan flyttade in i denna våning, fann man den rymlig nog, men det stora medlemsantalet och den livliga anslutningen till de angenäma samkvämen kom den snart att verka trång. En flyttning syntes allvarligt påkallad och kommer även att äga rum i slutet av sept. Föreningen flyttar då in i vackra och rymliga lokaler i första våningen i fastigheten nr 21 vid Kungsporsavenyen.

Programmet under höstsäsongen är under utarbetande. Förutom samkväm, föredrag, diskussioner och klubbafstär kommer man att anordna kurser i italiensk konversation samt i litteratur i förening med kurser i välläsning. Avgifterna bli synnerligen låga. Anmälningar om deltagande kunna göras hos föreningens sekr. fröken A. Holmberg, tel. 41480.

Ekonomisk marodering.

Av Lektor JENNY RICHTER VELANDER.

Svenska Kvinnors Medborgarförbunds artikelserie.

Den revolutionering av jordens kommunikationsväsen, som ångan och elektriciteten åstadkommit, har gjort slut på merkantilismen men har också givit den ekonomiska liberalismen så stort svängrum, att den gått ut över sina egna gränser och överskridit sin bristningspunkt. Dess dröm var att göra jorden till ett enda jättehushåll och den betraktade dess tillgångar som outtömliga. Konsten var bara att exploatera dem, och detta skulle bäst ske genom att släppa konkurrensens fogdepiska lös. I kamp och tävlan skulle människorna förvärva de egenskaper och färdigheter som behövdes för att ordna det hela till allas bästnad. Var och en skulle finna sin rätta plats och skapa sin lycka. Genom den allmänna rösträtten skulle var och en göra sig gällande i det hela.

Utgången av experimentet motsvarade icke förväntningarna. De stora, de starka, de slipade, de listiga fingo en glupande aptit och full tillfredsställelse av densamma. Detta tillstånd framkallade socialismen, som anklagade den ekonomiska liberalismen — som måste te sig som en förtäring av det stora, de starka, de slipade, de listiga fingo en glupande aptit och full tillfredsställelse av densamma.

Den stora engelska bomullsindustrin har av sina förmästa marknader i Kina och har absolut icke råd att förlora den.

England kan helt enkelt icke låta de kinesiska händelserna utveckla sig i den inlagda riktningen.

Men hur skall det kunna framtvunga en ändring? Genom krig? Genom blockad av de kinesiska hamnarna? Eller på vilket annat sätt? Det är den stora frågan.

Den främlingsfientliga rörelsen i Kina har härmot riktat ett fruktansvärt slag mot de engelska affärsintressena först och främst på platsen men även i England. Den stora engelska bomullsindustrin har av sina förmästa marknader i Kina och har absolut icke råd att förlora den.

England kan helt enkelt icke låta de kinesiska händelserna utveckla sig i den inlagda riktningen.

Men hur skall det kunna framtvunga en ändring? Genom krig? Genom blockad av de kinesiska hamnarna? Eller på vilket annat sätt? Det är den stora frågan.

Den främlingsfientliga rörelsen i Kina har härmot riktat ett fruktansvärt slag mot de engelska affärsintressena först och främst på platsen men även i England. Den stora engelska bomullsindustrin har av sina förmästa marknader i Kina och har absolut icke råd att förlora den.

England kan helt enkelt icke låta de kinesiska händelserna utveckla sig i den inlagda riktningen.

Men hur skall det kunna framtvunga en ändring? Genom krig? Genom blockad av de kinesiska hamnarna? Eller på vilket annat sätt? Det är den stora frågan.

gadda sig samman under ledning av de mest slipade bland dem och hetsa soldaterna mot befälet och vice versa, tills de få makten i sin hand. Då går den vilda jakten lös över de ekonomiskt väl situerade staterna. Det stolta Rom föll icke för hunner och vandaler utan för de marodörer det ammat med sin egen goda, närande mjölk.

De ekonomiska marodörerna ha samma kynne. De så intet och församla intet i ladorna, men när skörden är bärgad, ta de hand om den och godsägare och lantarbetare få nöja sig med agnarna efter deras fröskning. De arbeta icke i fabriken men ta hand om den färdiga varumassan och aktieägare såväl som arbetare få nöja sig med vad de kasserat av produktionen. De äga inga skogar men de ödelägga skogen för att få dess värde omsatt i sådan form, att de kunna göra sina trollkonster därmed.

Katastrofen kommer i arméer, när marodörerna gadda sig samman och genom upphetsning och uppvisning få soldater och officerare i föruftlös kamp mot varandra. Katastrofen kommer i det stora hushållet, när marodörerna fått i gång ett allas krig mot alla. Därunder vänder den allmänna uppmärksamheten bort från deras manipulationer. De ställa till rabalder, när häst tillfalle givs, och underhålla elden vid varje brandtillfälle, som åstadkommit genom brottsligt eller ovarligt handskande med så farliga saker som rasantpatier, dogmatiska tvistefrågor, religiösa intolerans, författningssvårigheter i de olika staterna, sociala missförhållanden. De äro med i fredsfördrag och andra uppgörelser för att smyga in en tändsats, som kan åstadkomma nya olyckor vid lämpligt tillfälle. Den ekonomiska marodören är svart, vit, gul eller röd, som det passar för tillfället. Han är jude, grek eller barbar beroende på vad han har för en kupp i kikaren. Huvudsaken är, att kriget alltid hålles i gång, ty marodörerna äro slagfältets sjakaler och hyenor.

Var äro de? Varför låter klokt folk dem hållas?

Kunde man få tag i dem, vore det ingen fara. Det är i skydd av natt och mörker, som sjakaler och hyenor smyga fram på fält, som ödelägs av krigets vanvett. Det är i skydd av människornas stora blindhet, som de ekonomiska marodörerna ta för sig, när de andras politiska, religiösa och andra vanvettiga strider givit dem deras goda chanser.

Staten kan skydda sig mot marodering endast genom att den äro genomsyrad av allmän heder och kan organisera en ur denna emanerande manstukt. Icke heller för jättehushållet finns något annat medel.

Disponerar det stora hushållet dessa medel?

Nej. Därför är det i fara att kvävas just då det är färdigt att ta form och gestalt som ett gott och väl försett hushåll.

Härs och tvärs i bil.

Av HEDDA KEY-RASMUSSEN.

Sommardag. Tidigt. I det öppna fönstret ses ljusets vita aning glida fram över den blanka insjön. Man kan nästan förnimbart skåda den drömtunga natten resa sig och ljudlöst skrida in under bergets fot — för att i dess djupa klyfta gömma den sammanrullade, lätta manteln. Sakta blottade ligga nu i hela sin daggriska skönhet insjöns alla små lövklädda öar, samlade kring den mittersta, höga klippan, krönt av granpspor, som en tempelö. Vilken dag för en sommardag!

"Hallå"! ljuder det plötsligt under fönstret: "vill du se hur man sätter på en bilring?"

Väckt till verkligheten, hoppar man fort i kläderna och ut i skogen, där under täta furor och en presenning fäst på läkter, ett provisoriskt garage skyddar vännen Overland, och livligt följer man nu dess av- och påklädnad, under fackmässigt exponerande av alla dess känsliga egenskaper — ty han är den viktigaste personen för ögonblicket.

Trots att man bor djupt inne i de stora kronoskogarna på en viss punkt norr om Motala och öster om Medevi känner man sig ultra modern, tack vare den. Vad betyda tid och rum numera? — man nästan förlorar sammanhanget då man hör diskuteras: "ska vi luncha i Wadstena?" — nej — varför inte hellre i Grenna, så får du se Ribbagården! — Och sedan ta vi Medevi med sin grötlunk till kvällen — och i morgon åka vi till Gamleby! — Hur långt är det? — Bara tolv mil!"

Och så gå vi på — dag för dag, än bese vi Motala, Varamo "havs"bad vid Vättern — kanalledens sjöar vilka vi dansa runt — slussar, kloster — skogar, slott och kyrkor. Tid och rum ha vi praktiskt taget i vår makt. Och äventyret, det oberäknliga, landsvägsäventyret, som en lång tid varit begrävat med Blanche's och v. Brauns romaner i en kista på vinden — det susar nu befriat i kapp med bilen under den "landsvägens renässans", Erik Lindorm i Sv. Dag, fann ordet för. Och det är sannerligen så roligt, att man visst aldrig mer hyr rum vid någon badort eller brunn — för att sitta och stirra samma bordsgäster tre månader in i ögonen. Icke sedan man fått smak för och kan bestå sig detta rörliga sommarnöje. Det är icke möjligt annat än att den utbredda äganderätten till bilar skall bana väg för detta sätt att "begå" sommarens friluftsliv, så rationellt, så enkelt och friskt som det är. Var lapar man luft på ett sådant sätt? Även den plågsammaste värmebölja kan man tukta med bil, den måste röra på sig, den splittras sönder av farten till svalka och brus. Och sedan vi vant oss vid bil-livet äro vi snart mogna

för kontinentens karavan- och campingliv, som ofelbart kommer och delvis redan är på väg till oss. Lite var stans ser man nu mera tält uppslagna och pigga ungdomar titta solbrända ut på de förbifarende; pojkar från slätten söka sig till skogen, de som bo i skogen marschera med packningen på ryggen ner till havet. Det hela rör på sig, mer personligt och fritt än förr — kulturlivets skarpa tempo om vintern avkopplas utan saknad till primitiv enkelhet och vila i sommarviden. Och man lär sig se, uppfatta och njuta av landsvägen och dess poesi på nytt — om man nota bene har ett sunt förstånd och icke en bildemon vid ratten!

Ty då, med detta sunda förstånds hjälp stannar man i tacksam andakt på de vackra höjderna med de långsträckt dalarnas perspektiv, där ljuset ligger på toppen av högsta berget, likt ett örnrede av sol — då hejdar man bilen på alla broar, där stora vatten mötas, skiljas eller samlas, — då följer man ängarnas växt och hagarnas idyll längs vägkanten, då söker man upp det egendomliga, som gömmer sig bakom allfarsväg. Såsom t. ex. vid Spångens nere i Småland då föraren plötsligt ropar: "Ha vi tid att offra tio minuter?" "Visst!" — "Ut då — och uppför backen där!" Uppför en getstig, bland tallrötter, stretade vi upp till den totalt väglösa villa, Marcus Larsons originelle som byggd sig, på toppen av ett berg. Där sitter den som en ett snille, och älskar havet och målar mariner men ser ut över ett ändlöst skog- och slättlandskap i total ensamhet. Och man hejdar alla kommande och gående alldeles ogenerat — i den mån de inspirera därtill! — man språkar och bekantar sig, ty när allt kommer till allt blir väl ändå alltid människans själv den intressantaste behållningen, det bästa studiet, det levande i tavlan och minnet! Så t. ex. minns man bäst av några timmars färd en envis, trilsken småländsk bondprofil, som länsman tog i upptuktelse för det s. k. grus bonden påkörde sin vägbit, grus, som mera liknade medelstora kattskallar än det makadam bilringar tåla. Och länsmannen vände sig till oss, storskrattande: "vet ni va' han sa?" — Jo, han påstår han vill leva i frid med sina medmänniskor!

Och nerverna? Huru tåla de detta slags påfrestning? Ja, det blir ju vars och ens sak att prova. Mina stodo gott provet, även när vi med högsta fart togo en backe och utan varningssignal mötte en bildare i högsta fart på väg ned för samma backe till ett tåg som redan pep. Pang! det gick som på ett hår att klara sig. Man ser varandra lik som lite yrvakna i vitögat och be-

Millioner paket

DRICK FRIMÄRKES THÉ

Säljes ärligen

SKANDINAVISKA KREDITAKTIEBOLAGET

GÖTEBORG - STOCKHOLM - MALMÖ

Avdelningskontor
över hela landet

Egna fonder Kr. 182,000,000.—

Gottgör å insatta medel
högsta gällande ränta

Telegramadress
"Kreditbolaget"

Inf. gen. Göteborg. Tandl.-Sällskap.

Tandläkare KARIN THORLEIF
Kungsporsavenyen 29. Tel. 11789.
Vard. 1—2 el. efter överenskommelse.

Fräfter satsen att vår Herre ännu stundom är de därars förmyndare, vare sig de gå på två ben eller susa förbi i bil.

Och så konstaterar man att landsvägen såsom sådan när bättre av denna biltrafik. Den får en helt annan vård nu. Den breddas, den tuktas med bitvarg, den grusas frikostigt, den ryckes mer tydligt in i geografien och historien genom dessa nyttillkomna, ymniga vägvisare överallt och en riklig mängd röda triangler visa människans visdom och omsorg om människans knappt spunna livstråd.

Skulle jag nu i en hast söka sammanfatta dessa mera generella intryck av en buss- och bilsommar härs och tvärs genom Östergötland, Småland och Halland så blir det givet den doftfyllda luften som tar priset. De brusande vågor av linddoft, klöver och hödoft, som likt plötsliga svallvågor omslöt oss, är en oförglömlig vällustsensations. Och så skörden! Denna skörd utan like, som tycktes få marken att svikta! Huru ofta man såg dessa massbildningar av skylar, hässjor och sätar, stirrade man lika häpen, undrande om det var på denna lilla biten jord de vuxit? Skyhöga huslängder av hö, kunde stå ett par, tre stycken på samma äng, ty inga lador förslå i år! Vårt s. k. fattiga Sverige såg man ingenstans — ett stort välstånd i utmärkta byggnader, välskött jord, underhållna broar och hägnader och ett välklätt, välfött folk — det var vad man med glädje och tacksamhet såg i stället. Men få se om bönderna äro nöjda? — De säga nog att skörden mattat jorden, för att ha något att säga!

Den blomliga, färgglada linoleummattan är icke den enda tänkbara. Vi föra mattor i såväl vackra marmor- och kakelmönster som i naturtrogen parkett. Ni finner — med andra ord — hos oss just vad Ni behöver. "Linopeters", Kungsporsplatsen 2.

Freden är det enda ärorika mål för en vis och upplyst regering. Det är icke en stats vidd, som utgör dess lycka och dess självständighet; det är dess lagar, dess handel och framför allt dess nationalanda.

Carl XIV Johan.

**PÄRLOR
JUVELER**
i modern infattning fördelaktigast
hos
K. Anderson
Hovjuvelerare. Ö. Hamng. 41.

Hemmets tidning

— är —
Göteborgs Aftonblad

Särskild, omväxlande
avdelning för kvinnan
och hemmet.

I varje nummer, värdefulla artiklar i olika frågor, berättelse, följetong, kåserier.

Pr kvartal 7.50 fritt hemburen.

Lösnummerpris 10 öre.

"Att stå under toffeln."

Hur har detta talesätt uppstått?

Vi använda ofta gamla talesätt utan att ha någon aning om hur de uppstått. Om man i en bild skulle återge t. ex. talesättet "att stå under toffeln" komme den antagligen att visa en gammal ondsint kvinna som hotar sin stackars krukka till man med en toffel i handen!

En smula eftertanke borde dock säga oss, att en kvinna, som söker ett tilllygge, inte tar en toffel, när det finns så många andra effektivare ting i den husliga utrustningen. Talesättet "att stå under toffeln" har en helt annan och romantisk upprinnelse.

Augustinermunken Benediktus Anselmus berättar därom i en av sina skrifter: — I längesedan gångene tid levde i Tyskland en riddare. Polyphem med järnpannan. Vid en stor turneringsfest som påven och den tyske kajsaren gemensamt anordnat för att högtidligt hålla sin försoning efter långvariga missbehålligheter, ålades riddarne att dela upp sig i två olika grupper, av vilka den ena skulle bära påvens färger, ett rött korsband, och den andra kajsarens guldrandade bandrossett.

Riddar Polyphem svor emellertid en dyr ed, att han icke ville bära något tecken på vasallskap och var beredd att trotsa både påve och kajsare i detta fall.

Hans gemål Beatrix, som i likhet med andra höga damer deltog i fästligheterna, fann hans uppträdande oresonligt och oklokt och bad att Polyphem för hennes skull måtte giva vika och vid sin hjälm fästas antingen påvens eller kajsarens tecken.

Riddaren bedyrade den sköna Beatrix sin hängivna kärlek, men sin försäts vika han icke frångå. Scenen blev alltmera upprörd och under strömmande tårar förklarade Beatrix, att hon förstod, att hennes make icke längre älskade henne! Därmed skyndade hon in i sin kammar och slog dörren i lås efter sig.

Den tappra riddaren stod där bestört och upprörd i sitt hjärtas djup. När de smattrande trumpetstötarna i samma ögonblick kallade riddarne till kamp grep den jättelike Polyphem den lilla guldstickade toffel Beatrix vid sin hastiga sortie tappat och fäste den vid sin hjälm. När riddaren red in på turneringsbanan tillropade honom härolden:

— Ställer du dig under kajsarens svira eller under påvens kråkla?
— Under toffeln! svarade Polyphem bistert.

Sedan han utgått som ensam segare ur den väldiga tvekampen och kajsarens syster hängde över hans skuldra segerpriset, ett guldstickat axegöhang, tillvickade hon honom skämtsamt:

— Herr Riddare, I ställden er icke under kajsaren och icke heller under påven. Er kan ingen människa övervinna, men under toffeln stån I dock.

Detta yttrande spreds och blev allmänt känt samt bevarades även till eftervärlden.

S. A. S.

De äro ute på en bröllopsresa och föremål för en livlig uppmärksamhet från sina medresenärers sida. När de skola stiga av vid en station, säger unga frun förtvivlad:

— Kära Gustav, låt mig bära handväskorna, hattaskarne, paraplyerna och pläden, så att folk kan tro, att vi varit gifta ett år åtminstone!

BOHUSBANKEN

5% å Kapital-, Depositions- och Sparkasseräkning
GÖTEBORG, Drottningg. 85 (intill Asea, Ö. Hamng.) Tel. 9489, 18829.
Tråd i förbindelse med banken, som gärna lämnar upplysningar o. rdd.

Hålla vår tids mödrar måttet?

Ovanstående fråga — hur många människor är det icke som göra sig den i våra dagar och nästan med en känsla av hopplöshet och förtvivlan! Vad som föranleder undertrycknad att just nu framställa den är några rader i art. "Man och kvinna skapade han dem" i ett föreg. nr: av denna tidning. De lydte: "att vara maka och mor — — — att vara ungdomens fostrare och ledare, att som danaren av folkkaraktären ha mänsklighetens öde i sin hand."

Hur många mödrar — är det väl ens så många som tio på tusen? — som ha någon känsla av, någon tanke på att folkkaraktären är avhängig av hur de uppfostra sina barn? Att de som mödrar ha mänsklighetens öde i sin hand och äro ansvariga för detta öde?

Låt mig återge ett på samma gång vägande och hövsamt uttalande i denna fråga av en känd engelsk skriftställarinna Anne Sturges Duryca. Hon skriver i Century Magazine:

"Ibland då man ger sig tid till eftertanke, dyker det upp i ens sinne en aning om att alla brister, allt det som tynger och hämmar, de misslyckade ansträngningarna, de tragedier och katastrofer, varav den moderna världen så mycket hemsökes, till stor del härleda sig från behovet av en omvärdering hos vår tids mödrar av vad moderskapet innebär. Mödrarne äro ju de förnämsta kemisterna i de laboratorier, där männen dansa, jeller snarare alkemisterna, eftersom det alltid måste ingå en smula trolldom i deras konst.

Efter det stora kriget och den många gånger påtagligt värdefulla freden har mänskligheten fått sina ögon öppnade för det faktum, att männen, de bästa och mest helgjutna männen, i trots av att de äro resultat av de bästa och tidsenligaste uppfostringsmetoder, likväl svårigen kunna motsvara de stora fordringarna på dem i de invecklade situationer, som nutidens ultra-invecklade värld framkallar.

Det kan ligga inspiration och ett mycket välgörande hopp i den tanken, att vi kanske sett åt gålet håll för att få vårt människoprov löst.

— Inga stora män mer, säga vi.
— Ingen vis nog för att kunna sköta världens förbryllande affärer!

— Alla nutidens män äro för små!

Männen äro lika stora som de ha varit, t. o. m. större på så sätt, att de oaterkalleligt fogat tillsammans genom radio, flygskopp och en ny internationell ande de hittills åtskilda delarna av världen, som hädanefter måste betraktas och behandlas som enhet.

Vi handicapas nu för tiden ej av människornas litenhet utan av större och mera invecklade förhållanden, som kräva ett alldeles nytt sätt att fostra människor.

Framtidens mödrar måste skaffa sig vidare vyer, högre inspiration, djupare inblick i den oändliga betydelsen av de människosjäljar, som lämnats i deras vård, och en mors förhållande till dessa. De skola betrakta sig själva som endast tillfälliga väktare för dessa liv, som först äro deras egna och sedan tillhöra framtiden.

De skola ej se på sina barn såsom föremål värda intresse, därför att de äro deras egna, utan på sig själva såsom ett endast övergående intresse i förhållande till barnen.

Den fysiska kärleken skall få en mindre framträdande plats, personliga känslor, t. o. m. sådana som föttas av plikt, skola undertryckas. De skola betraktas som underordnade den högre kärleken — den kärlek, som anser barnets individuella rättigheter, krafter och verksamhet av betydelse ej endast för den närmaste omgivningen utan för världen.

Då skall en ny människors uppstå, som ej skall finna sin glädje i att uppfinna de mest fulländade metoder för att kunna döda utan i att kunna leva på ett rikare och fullkomligare sätt och i att fostra liv, som skola gagna hela människosläktet i stort så väl som de allra närmaste i hemmet.

Om vi ej kunna få fram denna typ ur den människors, som danades av den gamla tidens mödrar, så låt oss då se efter ett nytt slags mödrar såsom vårt hopp för framtiden.

Om den gamla sortens fostrarinnor ville kasta ut sina kraftlösa dekokter, tvätta av sin sentimentalitet, skrubba bort sina småsinnade, väsentligen själviska bevelsgrunder, skulle de kanske kunna distillera fram någon ny och mäktig, magisk moderlighet, någon andlig utilitistisk essens, varigenom den blivande världsborgaren skulle kunna växa till hittills oanade proportioner.

En sådan mor skulle i sann självförnekelse genom att ställa sig själv fullständigt i skuggan kunna medhjälpa till att framställa för framtidens unge Narcissus ett självport-

Har Ni någont

att sälja, köpa, hyra ut eller byta, så annonsera det i Göteborgs Morgonpost Morgonens förnämsta annonsorgan

Söker Ni någon

tjänare, våning, plats eller annat, så annonsera det i Göteborgs Morgonpost Göteborgs största morgontidning.

SKOLVÄSKOR

Svinpressad oxhud

Praktiska storlekar från kr. 6.—

i vaxduk av enastående kvalitet, ytterst moderata priser (med och utan lås).

i smärting fullt vattentäta, tåliga och varaktiga.

Våra modeller åtnjuta stor popularitet bland skolungdomen.

JOHN A. GAHM
Korsgatan 12 - Göteborg.

Blomsterhälsningar

över hela jorden. Rådfråga

Vasa Blomsterhandel

Gustaf Ekman

Storg. 31. Tel. 4314—10365.

Filial: Vasagat. 21. Tel. 5481.

tecknare, fotografer o. s. v. Varje

MERKUR-TVALEN

är enastående för fintvätt.

buller åstad, har nu bilagts. De slutliga till förlikning ledande förhandlingarne ha, meddelas det, "präglats av stor samförståndelse och urbanitet".

I stället för att framhäva detta verkligt glädjande faktum och visa samma berömvärda samförståndelse och urbanitet, börjar man ute i pressen kitsligt munbuggas om vilkendera parten som står där besegrad, förödmjukad och vanmäktig.

Det är här som i krig, ur freden spirar genom hån och övermod nytt hat och nya strider.

Inom egna gränser.

Vårt kungapar har besökt Helsingfors därmed återgåldande finske presidentsens tidigare besök i Sverige.

De tal statsöverhuvuden vid tillfällen av detta slag utväxla brukar ju alltid vara högstämda och ge uttryck åt de berörda folkens ömsesidiga känslor av aktning och sympati, men var och en som ägnat uppmärksamhet åt mötet i Finlandshuvudstaden har icke kunnat undgå att förnimma den djupare, sannare klangen i dessa tal, som av pressen förmedlats till de båda folken, väckande genljud i otaliga hjärtan. Under hundraden av år hörde Sverige och Finland tillsammans, trofast delande öde, om ärofullt och lyckligt, om hårt och provande. Sådant dröjer kvar i folksjälarna, redo att ge svar om nöd skulle komma på för endera folken.

I de stora internationella kyrkliga konferenserna i Stockholm och de pompösa former, under vilka de ägt rum, har man på sina håll i pressen velat se en kyrkans ansträngning — att dölja sin betydelselöshet i en värld som icke längre frågar efter henne.

Men med verklig nedgång följer försagdhet och modlöshet. Det är sannerligen icke dessa känslor, som tala ur kyrkans myndiga framträdande nu, utan den styrka och hoppfullhet som emanera ur känslan av att verkligen vara och erkännas som en makt i världen.

Skulle väl för övrigt pressen, som så noga avlyssnar allmänheten dess stämningar och önsknningar, ägnat Stockholmsmötena så stor uppmärksamhet, tillerkänt dem ett så oberänsat spaltutrymme, om kyrkan verkligen ingenting betytt för denna allmänhet?

Lönestriden mellan Kalmar stad och de i kommunens tjänst anställda arbetarne, vilken kommit så mycket

Varen Svenske!

Sedan de Svenska skofabrikerne börjat förse skodon med gummiklackar hava vi tillverkat en speciell klack för dessa.

Denna klack, som med ett prydligt, elegant yttre, förenar ringa vikt och enastående slitstyrka, säljes under benämningen

Elgklack

och har å slitytan jämte namnet Viskafors ett elghuvud i relief.

Köp uteslutande skodon med denna klack, som överträffar alla andra i slitstyrka.

Å ett Svenskt skofabrikat kräves Svensk klack.

SKANDINAVISKA GUMMIKTIEBOLAGET,
VISKAFORS

A.-B. FERD. LUNDQUIST & Co.

för alltid på lager alla

VISKAFORS

fabrikat till fabrikspriser.

Ni sparar

33 %

på Edert jästkonto om Ni till Edra bak uteslutande använder

Göteborgs Jästfabriks renkultiverade pressjäst.

Tillsä därför i Edert eget intresse att Ni endast erhåller vårt fabrikt. Till handhålls i 1/2, 1- o. 2-kg.-paket samt i stanniöförpackning å 50 gram.

Offentliga nöjen.

Lilla Teatern.

Varje afton kl. 8.
DEN STACKARS HERMAN
Bilj. kl. 12-2 och efter kl. 6. Tel. 7790.
Veckan 30/8-6/9
Kl. 7 o. 9 varje afton å både
PALLADIUM och RIALTO
"SKEPP OHOJ"
med
BUSTER KEATON.
Barn tillåtet.

Slopa kaffet och drick

CAP KAKAO

Originalförpackningar å 100 och 500 gr
är tillberedda av bästa fullmogna kakoböner
utan tillsats av någon konstgjord sötningsmedel.
Den som smakar CAP KAKAO
dricker den sedan dagligen.

Den unge nyblivne läkaren telefonerar till sin vän, den unge nyblivne advokaten, och berättar triumferande att han fått sin första patient.

— Skönt! kommer svaret. När du hunnit så långt med honom, att han skall göra sitt testamente, så rekommenderar du väl mig?

Vår andra människa.

Något om den mänskliga dubbelnaturen.

Av ***

När det i fortsättningen talas om tanken åsyftas därmed icke uteslutande den klara distinkta idén, den logiska reflexionen utan en medvetenhetssakt, fallande såväl inom den egentliga tankeverksamhetens som inbillningskraftens och känslans, inbillningskraftens och "tankeströfvandets" områden.

Vilken omätlig betydelse för människans karaktärsutveckling och handlingsliv allt det har, som tilldrar sig inom denna tankevärld, har sedan urminnes tider varit känt av åtskilliga bland Orientens folk. Denna kunskap har i religiös form överförs av kristendomen också till Västerlandet där den på ett avgörande och välsignelsebringande sätt varit verksam i människornas liv.

Den kristna uppfattning t. ex. att Gud rannsakar hjärtan och njutar, att tankens, känslans och fantasiens värld ligger öppen för hans blick, har otvivelaktigt mäktigt bidragit till att hålla det mänskliga själslivet friskt och rent, hindrat frestelserna att finna fäste därinom.

Men samtidigt med den under förna århundradet inbrytande perioden av otro och religiös liknöjdhet, vilken nu för övrigt tyckes ha passerat sin kulmen, förlorade det mänskliga tankelivet det religiösa stödet, den religiösa tukten och framstod som ett privat för alla frammande inblickar skyddat hemligt rum, där människan kunde tillåta sig ungefär vad som helst.

Den allmänna uppfattningen torde vara, att det är utan vikt vad tanken på lediga stunder sysslar med och har nöje av, att det hela är en stundens förströelse, i nästa ögonblick förflyktigt och spårlost borta.

Denna uppfattning har under de senaste åren och i någon mån rubats av de kända rörelserna "New Thought", "Christian Science" och särskilt "Concémetoden", vilka ju alla tala om just tankens makt, om än icke på långt när i hela dess utsträckning utan endast i vissa avseenden.

Slutligen har den nya psykolo-

gien genom en rad av populära arbeten börjat berätta för allmänheten om den avgörande betydelse tankelivet, däri innefattat även känslans och fantasiens spel, har i fråga om icke blott personlighetens utveckling utan även själslivets sundhet.

Belysande för de farliga konsekvenser i sistnämnda hänseende en okontrollerad fantasilek kan draga med sig är en berättelse ingående i ett föredrag som den engelska läkaren d:r Helen Boyle hållit inför St: Marys Hospital Medical Society.

En ung flicka som under flera år varit verksam ute i arbetslivet med de bästa vitsord, men som levat ett rätt ensamt liv, föll en natt utan förregående sjukdom offer för ett nervöst sammanbrott. Hon fördes till ett sjukhus, där d:r Boyle var läkare. Den sjuka var mycket förödigt och kunde icke lämna någon förklaring till vad som hänt. Hennes tal var redigt och klokt, men ändå syntes något fattas henne.

Hon blev efterhand allt bättre, ehuru ibland något tycktes tynga hennes sinne. Hon berättade, att hon var förlovad, och att hon skulle gifta sig men hennes fästman visade sig aldrig på sjukhuset.

Slutligen utskrevs patienten som frisk, men d:r Boyle som misströtade om, att hon ännu var tillräckligt stark för det hårda arbetet ute i livet, tog henne i sin tjänst och förhjälpste henne till grundlig utbildning i massage. I fortsättningen blev hon massös vid sjukhuset och skötte sig bra.

Under denna tid för hon allt emellanåt in till den närbelägna staden, där hennes fästman bodde. En dag berättade hon djupt gripen, att han blivit allvarligt sjuk och kort därefter att han avlidit. Hennes sorg var stor och uppriktigt och fullständigt uppriven bad hon om lov att få resa in till begravningen. Först långt fram på natten kom hon tillbaka, genomvåt av det strömmande regnet och fullständigt förbi.

Dagen därpå berättade hon själv-

mant för d:r Boyle, att det hela var en fantasi, en dagdröm!

Hon hade tidigare känt sig mycket ensam och fyllt sin lediga tid med drömmar om en manlig fantasigestalt, med vilken hon var förlovad och som hon skulle gifta sig med. Kom så det nervösa sammanbrottet, sjukhusvistelsen, tillfrisknandet, verksamheten som massös, det rika personliga utbytet med patienterna — hon var icke ensam längre, hon hade i sitt arbete funnit utlösning för sitt ömhetsbehov och behövede icke längre sin drömde fästman. Men denna fantasigestalt hade genom hennes ständiga dagdrömmar antagit en sådan fasthet, blivit så verklig för henne, att hon icke kunde jaga bort honom ur sin tankevärld. Instinktivt sökte hon hjälpen i sin — fantasi. Hon drömde sig fästmannen sjuk och erfor lika stor sorg, som om fantasileken varit påtaglig sanning. Hon fortsatte att drömma honom allt sjukare, döende, död. Men icke ens detta var nog, hon måste också jorda detta fantasistoft, för att kunna bli kvitt det.

När hon reste in till "begravningen", gick hon, sedan hon skaffat sig en blomkruka, in på en kyrkogård där hon kastade sig ned över en grav. Hon låg där i ett slags trance, timma efter timma även sedan det börjat regna.

Sent på kvällen förde kyrkogårdsvaktaren ut henne genom grindarna och hon tog nattåget hem.

Flickan var nu, berättar d:r Boyle, fullständigt botad och blev i fortsättningen en dugande och verksam människa med ett friskt själsliv.

Det är uppenbart, att utgången skulle blivit en annan och olyckligare om icke d:r Boyle genom sitt ingripande i den unga flickans liv kommit att ge just hennes tankeliv en annan och sundare riktning.

Det här skildrade fallet har otvivelaktigt talrika, och icke alldeles likadana så dock liknande motsvarigheter.

En så framstående psykologisk forskare som d:r Paul-Emil Lévy i Paris förklarar i ett av sina arbeten, att människan, som tidigare ständigt påmint om sina plikter, men nu uppkallas att i stället tillvarata sina rättigheter samt beröva stödet av en levande religiositet, försvagad faller tillbaka på sig själv. "Däruv, säger han, denna allmänna sinnenas depression, denna ledsnad och modlöshet, dessa allt för lätt medgivna ursäkter till passionernas suveränitet, dessa så utbredda nervösa lidanden. Den mänskliga energien har kommit in på en dålig väg, men bevarar minnet av och saknar den förlorade riktningen."

Människan väljer sig själv, förklarar den nya psykologien, men hon blir icke den som hon då och då i ett högstämmt ögonblick eller i ett anfäll av ånger och ruelse med ett krampaktigt uppbyggande av viljekraften anstränger sig att bli. Hon blir helt enkelt sina vardags-tankar, sina vardagsfantasier, sina vardagsgärningar!

Hur lätt det mänskliga själslivet kan ledas in på en ond och farlig väg och hur det sedan genom ett osundt tanke- och fantasiliv kan fullständigt fördäras visas av ett sådant som det Loebkas fallet.

Man torde minnas fjolårets ohyggliga amerikanska mordhistoria i vil-

ken de båda miljonärssönerna Loeb och Leopold stodo som de skyldiga. Anstiftaren till brottet var Loeb, vilken trots sin ungdom, sin rika begåvning och en utmärkt uppfostning avslöjade sig som den mest kallblodige och förhårdade förbrytare.

Rättegångsprotokollen berättar genom ett par, i svensk press aldrig återgivna detaljer hur han blivit det.

Hans guvernant vittnade, att Loeb som barn ända tills åtta års ålder var av "little lord Fauntleroy"-typen, alltså den yppersta gossstyp som kan tänkas. Från nämnda tidpunkt förändrades han emellertid allt mera, han började snatta och begå småstöldar överallt för att vid femton år uppträda som automobil-tjuv. Guvernanten trodde, att Loebes sinnesändring berodde på dåligt inflytande av lekkamrater.

Loeb själv avslöjade hemligheten. Jag gick, berättar han, som liten i söndagsskola och man uppbyggde ett samvete hos mig. När jag var åtta år läste jag en rolig bok. Jag minns inte vad den hette, men jag kan aldrig glömma en berättelse som stod i den. Den handlade om en förbrytare som rövade bort och i ett lönnrum gömde en liten pojke samt präsdade pengar av hans far. Förbrytaren blev aldrig upptäckt och han fick sina pengar! Jag tror att det var den berättelsen som ledde mig in på den väg jag sedan gick. Jag drömde sedan om att bli världens störste förbrytare när jag blev stor, och från den stunden arbetade jag på att riva ned det samvete man byggt upp hos mig."

Vilken trist och skrämmande men också lärorik skildring!

Liksom kristendomen lär den moderna psykologien att det står en kamp i människans själsliv mellan det goda och det onda, det upphöjda och det låga eller det som vi uppfatta på detta sätt. Det finns hos henne ett högre, ett etiskt "jag", av en del psykologer också kallat "det religiösa jaget", vilket, möjligen, ingår i hennes naturliga utrustning eller, möjligen, är förvärvat på utvecklingens väg, samt ett lägre "jag".

Dessa makter äro sinsemellan fiendliga, och då människan av naturen har ett starkt och outrotligt behov av inre enhetlighet, lugn och harmoni, söka dessa båda naturer borttränga varandra, på det att till sist en av dem skall bli den suveränt rådande.

Denna strid utkämpas i människans tanke- och känslösvärld. Ibland under så våldsamma former, att den gör skäl för namnet själskamp, men oftast är det hela så beslöjat, att vi knappast äro medvetna om vad saken gäller. Det synes vara fråga endast om bagatellartade menings-skiljaktigheter mellan de båda naturerna, om oviktiga skärmytslingar, om helt små beslut.

Och dock betyder varje seger ökad styrka åt det högre "jag" som trär efter utveckling, varje förlust en motsvarande vinst åt det lägre "jag", som griper efter makten.

I många fall leder striden till ett verkligt avgörande, alltså till fram-

trädandet av en stark och utpräglad karaktär, företrädesvis god eller företrädesvis ond.

Hos andra förblir den ända till livets slut oavgjord. Den böljar fram och åter med växlande små segrar och små nederlag, utan att någonsin en verkligt utmätad karaktär, god eller ond, kommer till syns. Det är — i tusende skiftningar — dessa vacklande färglösa personliga människor, utan egentlig styrka i livsföringen och vilkas öde, om aktningvärdt eller icke, ligger i slumrens och tillfälligheternas oberäkneliga hand.

Hos en annan besläktad men kraftigare och mycket allmän typ slutar striden med — *capewita*. De båda naturerna den goda och den onda fortfora att stå i opposition, men tolerera dock varandra inom vissa utstakade gränser. Den inre harmoni, samvetslugnet som vi icke kunna leva förutan, vinnes genom att det etiska jaget, förande sig själv bakom ljuset, finner antagliga ursäkter för vad den lägre naturen tillåter sig. Det behöver väl knappast tilläggas att denna kurragömmalek icke kan upprätthållas vid djup och uppriktigt religiositet.

Vi möta dubbelmoralen överallt. På det sexuella området — "kötet måste ha sitt liksom anden sitt", I affärsvärlden — "affär är affär". Vi tillämpa en moral i vårt privatliv och en annan ute i livet som yrkesutövare, arbetsgivare, fackföreningsmedlemmar, politiska partimänniskor o. s. v.

De flesta av oss bära "Janushuvudet", huvudet med de två ansiktena.

Det dröjer visserligen, innan Ni flyttar in i den nya lägenheten. Men, inolemmattan blir ändå den allra första, Ni måste tänka på. Vårt rikhaltiga lager av senaste nyheter tillfredställer alla smakriktningar. "Linopeters", Kungssportsplatsen 2.

Kulturen är en förträfflig sak, men hon är förträfflig på det sätt som en hög steg: hon kan vara en väg till höga ståndpunkter och sköna utsikter, men kan också vara en väg till att bryta nacken av sig.

Pontus Wikner.

— Vad är det? frågade fru Marianne nyfiket.

— Jag utmanar ödet, svarade hennes man, och jag känner mig fullständigt på den säkra sidan!

Något senare satt fröken Hakenstedt, som stannat hemma, vid sin värds skrivbord och skrev ett brev till sin bästa vän. Hon upphöjde skrivbordets ägare till skynne. Ett praktexemplar till människa! Enastående!! Underbar!!! — "Och, tillade hon, jag är så säker på min sak, att jag inte ens, som jag annars alltid gör, tillägger ett "peppar-peppar" —

Just i detta ögonblick ringde

Utmaningen.

Notarie Willman var skrockfull. Han lade aldrig nycklar på ett bord, bjöjde aldrig något på tisdagen, denna dag som betyder "tids nog", han blev vid dåligt humör om en katt korsade hans väg o. s. v. i oändlighet.

Just nu där han vandrade vid sin unga gemäls sida den solövergjutna Kungssportsavenyen fram, nedåt staden till, tänkte han på en begången oförsiktighet.

Han såg scenen för sig. Lunchen där hemma på tre man hand hade varit god och angenäm.

Han hade konstaterat detta med välbehag, när han lade ihop sin serviett. Vidare hade han omfattat sin förtjusande Marianne med en betagen blick, vilken sedan, mindre eldig men med uppriktigt sympati vandrade över till Mariannes ståtliga faster, fröken Hakenstedt.

Och därefter hade det hänt! I ett litet välformat anförande hade han sjungit denna förträffliga kvinnans lov, särskilt med hänsyn till hennes ljusa leende livssyn, hennes älskvärda vana att tyda allt till det bästa, att utjämna motsatser, att stifta fred.

Och alla dessa granna saker hade han sagt utan att befästa och säkerställa dem med ett skämtsamt "peppar-peppar" eller en lekfull knackning i bordet. Han hade glömt dessa självklara försiktighetsåtgärder!

Enligt den rika erfarenhet han insamlat under sitt trettioåriga liv måste nu under dagens lopp inträffa något, vilket skulle avslöja tant Emerentia som raka motsatsen till den älskvärda varelsen han utmålade. Och god ordning bjöd också, att hennes ondska skulle gå ut just över honom!

Men solen sken så gyllene, Marianne kvittrade så glatt vid hans sida och inte den avlägsnaste möjlighet till konflikt mellan honom och tant Emerentia fanns att upptäcka nära eller fjärran.

Han svingade käckt sin käpp och gjorde några morska stötar ut i luften som med en värja mot en osynlig fiende.

— Jag utmanar ödet, svarade hennes man, och jag känner mig fullständigt på den säkra sidan!

Något senare satt fröken Hakenstedt, som stannat hemma, vid sin värds skrivbord och skrev ett brev till sin bästa vän. Hon upphöjde skrivbordets ägare till skynne. Ett praktexemplar till människa! Enastående!! Underbar!!! — "Och, tillade hon, jag är så säker på min sak, att jag inte ens, som jag annars alltid gör, tillägger ett "peppar-peppar" —

Just i detta ögonblick ringde

fa mig "sjödugliga ben", som kaptenen kallar det, nu.

— Drag inte bort er arm, sade han hastigt. Jag kan väl få hålla den, om jag vill. Eller är det obehagligt för er? Tycker ni inte om att jag rör er?

Hon svarade ej genast. Därpå sade hon likgiltigt: "Vilken tid äro vi framme i Marseille i morgon? Jag kan knappast tro, att vi verkligen äro så långt komna. Tiden har flugit bort, sedan vi lämnade Australien.

— Kommer ni nånsin att resa dit mer?

— Nej, det tror jag inte. Men, hon suckade, jag vet inte riktigt vad jag skall ta mig till. Ni ser, det här experimentet slog inte väl ut. Min svägerska och jag gick inte ihop ett dugg, så i stället för att bli kvar därute på obestämd tid, så stannade jag bara i tre månader. Lyckligtvis har jag massor med inbjudningar, som jag med nöje ska begagna mig av — för en tid åtminstone.

— Ni har ingen att ta råd av, inga släktingar, som kommer att

Handskkompaniet

DROTTNINGGATAN 42
TEL. 15379.

Största sortering i
Handskar
och
Vantar

(Eftertryck ej tillåtet).

Med ensamrätt för Sverige.

Allahs vilja.

Av KATHLYN RHODES.

Översatt av Sigmund Frydén.

Bok I.

BESLUTET.

FÖRSTA KAPITLET.

— Så, detta är verkligen er sista kväll ombord, fröken Romney. Nå, vi ha ju haft en trevlig resa, inte sant? Men jag misstänker, att ni alla inte är lodesen att komma i land igen.

Förste officeren på Magnolia lutade sig över relingen sida vid sida med Kitty Romney och blickade ned på Medelhavets silver- och fosforglänsande vågor.

— Ja, Hennes ton lät inte mycket glad. För somliga saker ska det bli skönt. Riktigt härligt t. ex. att få en ordentlig söng att sova i

igen. Kojerna är smala som ni vet!

Jag erkänner, att de inte äro så breda som man skulle önska. Men på det hela taget, så är väl livet ombord inte så obehagligt, eller hur?

— Inte ombord på det här skeppet, sade hon hjärtligt. Allting är så smakfullt arrangerat och skeppet så rent och trevligt. Däcken äro fläckfria och varenda metallbit — t. o. m. det minsta handtag — glänser som guld. Jag är rädd, att ni gnor era stackars händer för hårt, herr Cheyne. De håller alltid på med att polera eller skura eller släpa omkring med kvastar, när de inte förrättat sin andakt.

— Nå ja! Han rätade på sig och vände ryggen mot havet. Har ni lust att ta en promenad, fröken Romney? Det är väl en härlig natt! Vad jag välsignar de energiska damerna, som ställde till med konserten och lämnade däckat åt — oss.

Kitty Romney blev blek i månenskenet. Det var en underbart ljuvlig natt, varm och balsamisk; havet låg gnistrande och glimmande av ett grönkänt fosforsken under den silverglänsande fullmånen. Då och

då såg man en stor fisk göra ett hopp över vattnet, under det Magnolia stadigt plöjde sig fram genom böljorna lämnande en bred väg av vitt skum i sitt kölvatten.

Däcket var öde och tomt i trots av nattens skönhet, och alltemellanåt bröts stillheten av fragment av sång och musik.

Efter Cheynes sista ord blev det en lång tystnad.

Kitty vågade ej tala, av fruktan att hennes röst skulle förråda stormen i hennes hjärta. Han hade frågat henne före middagen, om hon ämnade medverka vid konserten och hon hade svarat, att hon måste stuta sin packning i stället, då de redan morgonen därpå skulle vara framme i Marseille. Han hade tvekat ett ögonblick, och sedan hade han frågat henne, mycket lugnt, om hon kunde för sista gången skänka honom några minuters samvaro på däck, medan konserten varade.

Hans bön, fastän framställd helt apropå, drev blodet till hennes kinder, och hon hade, likgiltigt till det yttre, gjort ett villkorligt samtycke tilläggande att "om jag får tid",

fast hon var fullt medveten om att helle än att försumma detta sista möte, skulle hon lämna packningen åt sitt öde.

Men fast hon oklart väntat något sådant som detta, hade halvt förutsett, att han skulle tala, som han gjorde, med denna sänkning i rösten, som gav så mycket betydelse åt betydelselösa ord, nu då ögonblicket tycktes vara inne, kände hon ingen glädje, endast en plötslig längtan att kunna hålla tillbaka det, som skulle komma.

Under inflytande av den känslan gick hon några steg över däckat dit där fönstren till musiksalongen stodo öppna.

— Hör! Är det inte fröken Raveu, som sjunger? En sådan förtjusande röst hon har! Känner ni till sången? Är det inte — är det inte "Allah vare med oss"? Jo, det är det bestämt.

— Kanske det. Han hade följt henne och stod nu och såg på henne med oförställd beundran.

Hon tittade med spånt intresse ner i salongen och han kunde oemärkt njuta av hennes åsyn. Hon

**A. LUNDBLADS
BEGRAVNINGSBYRÅ**

KUNGSGATAN 12
TEL. 11045, 770, ånkn. bost.
Ombesörjer pietetsfullt hela begravningar

Duktyger och Vita Vävnader

till fabrikspriser
ALMEDALS FÖRSÄLJNINGSMAGASIN,
Kungsgatan 55.

bordstelefonen, och fröken Hakenstedt förde luren till sitt öra.

En kvinnlig röst bad att få tala med advokat Willman, som förgäves söktes på sin byrå.

Nej, han var inte hemma, men fröken Hakenstedt förklarade sig beredd att svara på vilka frågor som helst.

Ett ögonblicks tvekan på andra hållet. Och så:

— Herr Willman var härinne för en liten stund sedan och gjorde en dubbelbeställning, tre små kaktusar och så en rosenbukett med kristallvas för sjuttiofem kronor. Men det var ett nytt biträde, som tog emot beställningen och hon uppfattade inte klart, om rosorna skulle skickas till bostaden och kaktusarna till Fröken Dorian vid Melanteatern eller tvärtom.

Fröken Hakenstedt darrade på handen, som höll luren, men hennes

Gyllenhammars
PATENTERADE
HAVREGRYN.
Spara tid. — Färdigkokta på 3 à 4 min. — Spara bränsle.
OBS. I VAR HYGIENISKA FÖRPACKNING. OBS. I

röst var lugn och stadig, när hon mot bättre vetande svarade:

— Det känner jag till. Herr Willman talade om saken innan han gick. Kaktusarna skall till fröken Dorian och rosorna hit hem!

Fröken Hakenstedt lade ifrån sig luren med en rund häpen blick i sina blåa landsortsoögon.

Vad menade Göran? Människan hade kanske födelsedag. Göran hade kanske svärmat för henne förr i världen. Men att *nu* och i dessa dyra tider kasta bort sjuttiofem kronor??!

Hela luften syntes fröken Hakenstedt fylld av fråge- och utropstecken, och deras antal ökades väsentligt, när hon inne i salongen stannade i begrundan framför ett blomsterbord, till sista fläcken fylld med alla slag av kaktusar, dessa otäck stickiga bollar som voro Mariannes obegripliga vurm. Och nu hade det varit Görans mening att öka den förskräckliga samlingen med ytterligare tre små fulingar, under det att ett fång sköna rosor skulle överantvårdats till fröken Dorian!

Nu ringde det på tamburdörren, och *nu* kom jungfrun in med en vas de härligaste, mörkröda rosor.

Ett iskallt leende lekte kring fröken Hakenstedts läppar, när hon tänkte på att fröken Dorian antagligen i detta ögonblick satt och med oförstående blickar betraktade tre små fula kaktusungar.

När herr och fru Willman vid femtiden samtidigt kommo hem, satt fröken Hakenstedt i salongen framför rosorna.

Den fryntliga middagshälsning Willman tillämnat slog över i ett undrande:

— Vad nu då? Vilka praktfulla rosor! Och från vem?

— Göran är en skalk, sade tant Emerentia med en genomborrande blick på den hon talade om. Rosorna äro från honom och till dig, Marianne.

— Nej, så du säger, kära tant, skattade Willman. Men varför gör du sådana underliga minner och tecken? Vad är det du vill dölja?

— Jag? Ingenting! svarade fröken Hakenstedt värdigt. I blomsterhandeln hade dom inte riktigt klart uppfattat dina order, kära Göran, men jag dirigerade rosorna hit —

Willman högg henne i axlarna. — Och kaktusarne?? ropade han. De tre kaktusarne? Varför svarar du bara med grimaser? Vad är det du vill dölja? Är kaktusarne hos fröken Dorian?!

— När du själv fördrar saken så — ja! sade fröken Hakenstedt kyligt. De små söta kaktusarne äro hos fröken Dorian!

Willman sjönk stönande ner i en fåtölj.

— Men vad betyder allt det här? grep fru Marianne in. Jag står som ett stackars levande frågetecken.

Utän att svara tog Willman upp ett telegram ur fickan och räckte det till fröken Hakenstedt.

— Var god, sade han, och observera avsnidningsorten, Buenos Aires, och avsändaren, min vän Fritz Hager. Läs nu högt. Läs, säger jag!

Fröken Hakenstedt rättade på de mörkbågade brillorna och läste:

"Lizzie Dorian kablät ja. Sänd härligaste eldröda rosor uttryckande mina känslor. Ombestyr förlövningsannons ögonblickligen"

Fröken Hakenstedt satt tyst med mycket runda häpna blåa landsortsoögon.

— Jag är glad, att det förhåller sig på det sättet, sade hon slutligen. Willman flög upp ur stolen:

— Glad? Men förstår du då inte, tant Emerentia, vad det betyder, att fröken Dorian fått tre kaktusar, tre klotrunda taggiga kaktusar? Och med ett kort från mig: "Hindrad att själv göra det ber mig vänligen Fritz sända Er just dessa Floras täcka döttrar, vilka bättre än ord

Bråsth Konditori
Storgatan 4, (hörnet av Victoriagatan)
REKOMMENDERAS.
Smålandskräftor
bäst och billigast hos
Hansson & Silfverstrand
Bazargatan 8. — Tel. 95 80, 15 380

Glöm ej
att ni hos A. MAGNUSSON,
Bazar Alliance 55, gör de fördelaktigaste inköp av konserver och rökt lax m. m.

Vid inköp av minst 6 askar sillinläggningar lemnas 10 % rabatt. — För prima varor garanteras.
TEL. 45 70.
Ingång till butiken närmast från Bazargatan.

SWALANDERS
KÄFFE
KUNGSGAT. 77. TEL. 3658. MORSKAT. 13. TEL. 5167.
BAZAR ALLIANCE 132-133 NILS ERICSSONSGAT. 24.

BERTHA ANDERSON

15 Korsgatan, Göteborg.
Stort urval av vackra Ylleyger, Viyella i ylle och bomull, Bomullsflaneller. Handvävda, färgäktade Bomullstyger, Hvita Väfnader, bästa fabrikat. Strandkofter, Lahmans Tricotunderkläder, Strumpor, Underkjolar, Snörliv, Reformliv, Näsdukar, Allmogegardiner, stort urval, Möbiltyger, Borddukar, stor sortering, vackra mönster, Linneduktyger, bästa fabrikat. Handdukar, Sängtäcken, Filtar, Sticktäcken. Prima Ylle- och Bomullsgärner.
Å helt stycke 10 %, samt å stulvar. • Till Tricotstickerskor lämnas rabatt å garnet.

uttrycker hans känslor för Er".

Föreställ dig, tant, fröken Dorian framför de tre kaktusarne som Marianne skulle haft. Hon är ju tokig i dessa kuriösa tingestär men det är antagligen inte fröken Dorian. Tänk att få kaktusar från en fästman på förlövningsdagen och med sådana beledsagande ord!! Det vill *never* till för att stå ut med sådant, tant.

— Kära Göran, sade fröken Hakenstedt spakt.

— Tänk om hon tar det hela som drift eller fullt utbildat vansinne och kablar Fritz en uppslagning? Fröken Dorian är en människa med humör!

— Kära, snälla, rara, lilla Göran! sade tant Emerentia ännu spakare. Jag förstår inte vad som flög i mig. Vi måste rätta till eländet.

— Vi? sade Willman skarpt. Var god tala i singularis! Du skall göra det!

— Ja, jag skall väl det då, sade tant Emerentia med tårblandad röst vilken som en pil gick Willman till det goda hjärtat. När fröken Hakenstedt beskedligt reste sig för att gå till telefonen, slog Willman armen om hennes skuldra.

— Jag förlåter dig tant! Det var mitt eget fel. Jag utmanade ödet, och du blev det straffande redskapet i dess hand. En låxa, förstår du! Hädanefter är det jag som inte glömmar att knacka i bordet.

Doris Bast.

"Att hänge sig åt förvärvsarbete."

Fackföreningarnes i Malmö centralorganisation har gjort ett märkligt uttalande i fråga om åttatimmarsdagen.

Det har, framhålls det, visat sig, att arbetarne icke — som den ursprungliga meningen var — använda den myckna lediga tid, åttatimmarsdagen skänker dem, till förkovring i kulturellt och andligt avseende. I stället hänge de sig i ökad utsträckning åt förvärvsarbete under fritiden, vilket bör förhindras emedan eljes motståndare till åttatimmarsdagen erhålla belägg för påståendet, att en begränsning av arbetstiden ej är motiverad.

Det är oresonligt och frihetsfientligt att av detta skäl vilja neka människor rätt att använda en del

av sin dagliga åttatimmars rekreationstid till arbete.

En människa orkar helt enkelt icke med en långvarig daglig "förkovring i kulturellt och andligt avseende" det är uttytt läsning av tidningar och böcker, föredrag, ordflätor, kallprat, biobesök, jazz och andra förströelser. Hon blir övermätt, led på det! Det nöje som verkligen står sig friskt och nytt, är ett arbete, som man kan och som man tycker om. Och nöjet ökas icke obetydligt, om arbetet är förenat med inkomst. Människan är nu en gång sådan.

Det är bara i Europa man anser det orätt, skadligt och ohälsosamt att "hänge sig" åt arbete under mer än åtta av dygnets tjugofyra timmar. Det är bara i Europa man tror, att återhållsamhet i fråga om arbete bringar välbästande åt hemmet, samhället, folket.

I U. S. A., där man ett slag också var böjd att luta åt denna besynnerliga åsikt, lät man övertyga sig om och fick sedan besannat att ett hurtigt, intresserat, idogt arbete på alla händer icke uttömmar arbetsförrådet och sänker levnadstandarden utan i stället skapar nya arbetsmöjligheter och skänker ökat välbästande både åt det enskilda hemmet, åt samhället och folket.

Skulle vi inte även hos oss kunna göra ett försök åtminstone i den vägen?

Den fundersamma.

Här och Där.

Ett par unga kvinnliga författare ha debuterat med böcker, som fått en ofördelaktig kritik. Man har publicerat underkännandet under den ironiska rubriken "Kvinnliga erfarenheter".

En fråga framställer sig. Varför sprida löjets sken över hela kvinnokönet för att ett par unga damer icke hålla måttet som iakttagare av livet och som författare?

Skulle man väl om författarne i detta fall varit ett par gröna ungdomar funnit rubriken "Manliga erfarenheter" kvick? Eller ens förnuttig?

Kommunismens idé är att, när alla länder fått det lika uselt ställt som Ryssland, så kommer man att ha det lika bra i Ryssland som i något annat land.

**Syltkrukor
Syltburkar**

Rosenlunds
Bosättnings-Magasin.
Rosenlundsg. 8. Andra Längg. 34.
Rosenlundsgatan 15.

**Cerebos
Salt**
Det bästa bordsaltet
Klumpar sig icke

För GOSSAR
som ej vunnit inträde i läroverken, beredes plats i
CARLSTEDTS REALSKOLA
Avenyen 1. Tel. 878 o. 16994
Anm. 11—12 f. m.

BREVLÅDA.

En enkel medlem av statskyrkan. Många av Edra påpekanden äro berättigade. Helt säkert är det mycket inom statskyrkan, som icke är som det borde vara, men det bör ju icke hindra oss att erkänna det myckna goda som finns där. — Materförhandlingarne stå utförligt refererade, särskilt i Stockholms-tidningarna, t. ex. Svenska Dagbladet, som med säkerhet fås i H. T.-centralen.

Just nu. Nej, tiden icke lämplig. H. W. Ja, det är mödosamt att vrida tiden rätt. Bäst att icke förlora hoppet utan taga nya tag. Det förefaller som skulle Ni äga den behövliga kraften och modet!

J. L.-g. Nej! Det är ju rena förgiftet! Vi vågade icke ens lägga det i papperskorgen utan förintade det på ett effektivare sätt.

E. D., J. L. Häller icke fullt måttet.

Människans skönaste prydnad är ett vackert och värdadt hår

Använd
YvY-Shampoo
vid tvättning av håret, det renar och uppfrisar hårbotten, givt håret sin naturliga färg och skönet.
Säljes över allt.
A.-B. YvY-Fabriken, Ystad

BLÅ PORTEN
Drottninggatan 29
Ista klass Frukost-, Lunch- & Middags-restaurant samt Caféserving
Kaffefrukost. fr. Kr. 1.25. Lunch Kr. 1.50. Middag Kr. 1.75
Vällagade rätter för avhämtning till billiga priser.
Tel. 14556

Arla Mjolk
Distribution på glasflaskor.
Tel. 40781, 45699

bräka med er — bestämma vad ni skall bo och så vidare?

— Nej. Med undantag av min bror är jag som den lilla franska pojken "Sans Famille". Hon skattade. Men jag bryr mig inte om det. Släktingar är ett förskräckligt onus, har jag hört — blandar sig alltid i ens angelägenheter. Nu kan jag vara så oberoende jag vill.

— Ska vi sätta oss ner ett ögonblick? sade han och stannade framför två omsorgsfullt isolerade däckstolar i ett avskilt hörn. Det vill säga, om ni inte är rädd att förkyla er.

Hon satte sig utan ett ord, och efter en minut följde han hennes exempel. Hennes hand vilade lätt på armstödet till hennes stol, och han lyfte den sakta.

— Så vackra händer ni har, fröken Romney. Det är ett kvinnligt behag, som jag aldrig kan motstå. En kvinnas mjuka hand med de vackra små naglarna, så olik ens egen, och alla de rara små linjerna och groparna vid handloven — den — nåja, den är ett mycket starkt vapen i ert köns rustkammare.

Hon skattade tvunget.

— Herr Cheyne, var snäll och släpp min hand. Den — jag vill knäppa igen min kapp — det blåser lite.

Han släppte genast hennes hand, och hon började knäppa knapparna. Men hennes fingrar darrade ohjälpligt, och hon var tvungen att avstå från försöket.

— Låt mig få göra det för er. Han lutade sig framåt. Ni kan inte göra det själv.

— Bry er inte om det, sade hon brådskande. Det gör verkligen alldeles detsamma. Jag fryser inte alls.

— Jo, ni darrar ju, sade han hastigt. Låt mig göra det. Jag ska inte bära mig fulmigt åt.

Och med en gång gav hon vika. Lutande sig mot henne knäppte han sakta de stora knapparna i hennes kapp, och hon lyckönskade sig till att det brydsamma ögonblicket var över. Men i samma minut som denna tanke blandad med ett oresonligt stygn av smärta flög genom hennes huvud, visste hon, att hon misstagit sig.

Cheyne hade slutat med knapparna, och nu voro hans händer upptagna med stormkragen.

— Låt mig slå upp denna. Han drog upp den, medan han talade, så att den bildade en ram kring hennes mjuka vita haka och fina nacke.

Sedan, då hon satt där tyst, darrande för vidrörandet av hans hand, fastän det kom hela hennes varelse att genombävas av lycksalighet, släppte han åter ner kragen och tog hennes ansikte mellan båda sina händer.

— Kitty, han såg på henne med glödande blickar — vad ni är vackra! O, Kitty!

Och innan hon kunde röra sig, förebär honom för hans djärvhet, lutade han sig ännu närmare, tills hans ansikte nästan vidrörde hennes, och kyssade henne på läpparna.

Under en lång minut kände hon beröringen av hans mun mot sin och en elektrisk stöt genombäövade hela hennes varelse vid den första passionerade kyss hon någonsin mottagit.

Nästa ögonblick drog han sig tillbaka, ej en sekund för tidigt, ty i trots av att de båda voro så helt

upptagna av varandra, hörde de steg, som närmade sig. Strax därpå kommo två män i silke, och Cheyne hade nätt och jämt tid att sjunka tillbaka på sin plats, innan nykomlingarna voro över dem.

— Hallå, Cheyne! Det var tredje officeren, som talade. Han tog hastigt pipan ur munnen, då han fick se Kitty. Njuter du av månskenet, kan jag förstå. Det är en bedärande afton, fröken Romney, inte sant?

Kitty tyckte illa om mannen och gjorde inget försök att dölja sin motvilja.

— Ja, det är en mycket vacker kväll. Doktor Lassen, vad är klockan? Konserten måste vara nästan över nu. Är den inte?

— Klockan är strax tio, fröken Romney. Den vackra unge läkaren, som varje kvinna ombord fann alldeles oemotståndlig i sin eleganta uniform, tog fram sitt ur. Ja, om fem minuter. Men det är väl inte sent. De håller på med ett pianosolo nu — vad är det för ett stycke? Vet inte du det, Perkins — ett slags cake-walk?

— Menar du "Poppies"? svarade den andre i släpande ton. Jo, det är det, tror jag. Du bör uppskatta det, Cheyne, "Poppies", hör du — va?

Owen Cheyne såg upp med en harnsen blick i ögat.

— Jag uppskattar inte cake-walks, sade han kort. Mera i din väg, skulle jag tro.

— Över huvud taget, ja, sade Perkins orubblig. Men i det här fallet — en Poppy, så —

Cheyne reste sig hastigt.

— Fröken Romney, det är en smula dragigt i det här hörnet. Vill ni promenera lite?

Kitty, förbryllad över någonting hon inte förstod i den korta replikväxlingen, steg genast upp.

— Jag tror jag skall säga god natt. Jag måste verkligen gå och packa nu!

Hon räckte fram sin hand medan hon talade, och Perkins tog hennes ytrande som riktat åt honom.

— God natt, fröken Romney. Ni går ju i land i morgon eller hur? Nå väl, vi träffas väl i morgon bitida. Vi behöver inte säga farväl nu.

— Jag tror vi gör det i alla fall, sade hon kyligt. Jag får brättom i morgon, så farväl, herr Perkins.

Han kunde inte envisas gentemot hennes tydligt fattade beslut, så han tog hennes framräckta hand och lyfte nästan summet sin vitkulliga mössa.

— Herr Perkins! Konserten var över, och en hop passagerare strömmade upp på däck. Herr Perkins — var så god och kom hit ett ögonblick! Vi ville tala med er — Dolly och jag, vill ni säga oss —

Han vände sig hastigt om med ett förbindligt leende och hälsade på de båda unga flickorna på sitt bullersamma sätt.

Nå väl, Lassen såg något tvekan ifrån den ene till den andre av sina båda följeslagare — jag måste gå och se till en patient på andra klass, innan jag går in till mig, så jag tror, att jag säger god natt, fröken Romney. Är det farväl också?

(Forts.)